

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 5C/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120259111
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Macková
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2022:6120259111.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudkyňou JUDr. Ivanou Mackovou v spore žalobcu: S. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. I. XXX/XX, W., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Ingrida Linkešová, s.r.o., IČO: 52 521 737, so sídlom Kovačická 15075/4, Banská Bystrica, proti žalovanej: X. I., nar. XX.X.XXXX, bytom J. K. XXX/XX, N., právne zastúpenej JUDr. Petrom Bilkovičom, advokátom so sídlom Strojnícka 8, Bratislava, o zaplatenie 16.280,54 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Žalobu zamieťa.
- II. Žalovanej priznáva náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na Okresný súd Banská Bystrica domáhal zaplatenia 16.280,54 eur s 5% ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 21.12.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovanou uzavrel 19.6.2014 kúpnu zmluvu, na základe ktorej ako predávajúci predal žalovanej ako kupujúcej byt s prislúchajúcim spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu. Na základe tejto zmluvy vyplatila žalovaná žalobcovi prvú časť kúpnej ceny vo výške 38.419,46 eur a druhú časť vo výške 7.580,54 eur sa zaviazala uhradiť v lehote do 1.7.2014. K úhrade tejto sumy nedošlo. Dňa 7.7.2014 uzavrel so žalovanou dohodu o uznaní dlhu, na základe ktorej žalovaná ako dlžníčka uznala voči nemu ako veriteľovi čo do dôvodu a výšky dlh v sume 37.500,- eur a tento sa zaviazala splácať prevodom na účet veriteľa v pravidelných mesačných splátkach vo výške 500,- eur vždy do 20. dňa v mesiaci. Žalobca teda evidoval voči žalovanej dlh v celkovej výške 45.080,54 eur. Žalovaná postupne uhrádzala svoje záväzky, pričom posledná splátka bola uhradená 23.11.2018. Celkovo uhradila 28.800,- eur. Žalobcom uplatnený nárok predstavuje rozdiel medzi súčtom dlžných súm a sumou uhradenou žalovanou, teda 16.280,54 eur.

2. Okresný súd Banská Bystrica vydal vo veci dňa 29.6.2020 platobný rozkaz č.k. 14C/19/2020-29, ktorý Okresný súd Prievidza pre odpor podaný žalovanou zrušil (uznesenie č.k. 5C/23/2020-72 zo 17.9.2020).

3. Žalovaná v podanom odpore poukázala na to, že žalobca si na základe tých istých skutkových okolností uplatnil pohľadávku vo výške 17.180,54 eur s príslušenstvom 3.9.2018 v konaní pred Okresným súdom Banská Bystrica. Konanie bolo zastavené. Ďalej uviedla, že podľa čl. IX. Kúpnej zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že návrh na vklad vlastníckeho práva k predmetu zmluvy do katastra nehnuteľností sa podá v lehote do 3 pracovných dní od uhradenia celej kúpnej ceny. Keďže vlastnícke právo bolo na kupujúcu zapísané, je nesporné, že druhá časť kúpnej ceny 7.580,54 eur uhradená bola. Pohľadávka z kúpnej zmluvy má samostatný právny režim. I keby sa preukázali tvrdenia žalobcu, žalovaná vzniesla voči tejto pohľadávke námietku premlčania s poukazom na § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). K dohode o uznaní dlhu uviedla, že žalobca vo svojich skutkových tvrdeniach

zavádza súd, nakoľko svoje tvrdenia preukazuje len dôkazom zo 7.7.2014 nazvaným Uznanie dlhu a zamlčuje skutočnosť, že v uvedený deň bola medzi ním a žalovanou uzavretá aj Zmluva o pôžičke podľa § 657 OZ. Predmetom zmluvy o pôžičke bola suma 37.500,- eur, pričom bolo dohodnuté, že prvá časť vo výške 15.650 eur bola poskytnutá dlžníkovi (žalovanej v tomto konaní) pred podpisom zmluvy o pôžičke v hotovosti. Druhá časť vo výške 21.850 eur bude poskytnutá dlžníkovi prevodom na ním uvedený bankový účet. Podpisy žalobcu a žalovanej na zmluve o pôžičke a na uznaní dlhu boli úradne overené v ten istý deň. Žalovaná poprela, že by jej žalobca poskytol aj sumu 21.850,- eur. Preto dlh a pohľadávka žalobcu vo výške 21.850,- eur v čase uznania dlhu neexistovali, a prinajmenšom v tejto časti je uznanie dlhu neplatné. Tento právny úkon je podľa jej názoru neplatný aj z dôvodu, že žalovaná po tom, čo sa so žalobcom rozišla z druhovského spolužitia, bola ním donútená uvedený dokument podpísať. Potvrdila, že žalobcovi uhradila sumu 28.800,- eur, čo je podľa jej názoru o 5.569,46 eur viac ako mala (28.800 - (15.650 + 7580,54), a teda žaloba je celkom nedôvodná.

4. Žalobca sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril k podanému odporu. Uviedol, že žalovaná nedisponovala finančnou čiastkou 7.580,54 eur (ktorá mala byť uhradená do 1.7.2014), čo on rešpektoval a súhlasil s úhradou dlhu v splátkach vo výške minimálne 500,- eur mesačne. Žalovaná začala uhrádzať svoj dlh až v roku 2015, s čím on súhlasil. Za nepravdivé považoval tvrdenie, že nie je sporné, že časť kúpnej ceny 7.580,57 eur uhradená bola. Poukázal na to, že vlastnícke právo k bytu bolo zapísané práve preto, že žalobca žalovanej dôveroval a nemal pochybnosti o tom, že žalovaná túto sumu neskôr doplatí. Potvrdil, že v prípade uznania dlhu čo do výšky a právneho dôvodu (37.500,- eur z titulu zmluvy o pôžičke) ide o odlišný záväzok žalovanej voči nemu. K námietke premlčania uviedol, že plnenie v splátkach je jednou z alternatív čiastočného plnenia a teda je možná aplikácia § 566 ods. 2 OZ. Ďalej uviedol, že ak by sa zakladalo na pravde tvrdenie žalovanej, ktorá popiera, že by jej sumu 21.850,- eur poskytol, nemala uznanie dlhu potvrdiť svojím podpisom. K osvedčeniu podpisu došlo pred treťou osobou, takže akýkoľvek argument ohľadne donútenia k podpisu nie je namieste. Neplatnosti uznania dlhu sa dovoľáva po vyše 6 rokoch. Takéto správanie nemôže mať právnu relevanciu, nakoľko narúša princíp právnej istoty. Žalovaná žalobcovi pravidelne plnila, čo je možno považovať za uznávací prejav existencie dlhu. Právo žalovanej dovolať sa neplatnosti právneho úkonu považuje za premlčané a vzniesol námietku premlčania.

5. Žalovaná vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k odporu prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukázala na to, že žalobca údajnú dohodu o splátkach dlžnej sumy 7.580,54 eur žiadnym spôsobom nepreukázal. K námietke premlčania práva dovoľávať sa neplatnosti uznania dlhu uviedla, že tento právny úkon je a bol absolútne neplatným právnym úkonom, neexistuje ex tunc a pôsobí voči všetkých. Namietat' premlčanie je možné pri relatívnej neplatnosti právneho úkonu. Ďalej poukázala na čl. IV bod 1 zmluvy o pôžičke, kde sa uvádza, že prvá splátka dlhu je splatná k 20.5.2014, pričom samotná zmluva bola podpísaná 7.7.2014. Vyjadrila presvedčenie, že svoje záväzky z minulosti voči žalobcovi vysporiadala celkom a uplatnená pohľadávka je len fiktívna, ničím nepreukázaná.

6. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchmi sporových strán, listinnými dôkazmi, a to najmä: kúpna zmluva č.l. 5, uznanie dlhu č.l. 7, výpis z účtu č.l. 8, elektronická komunikácia č.l. 9, výzva na zaplatenie dlhu č.l. 10, zmluva o pôžičke č.l. 44, výpis zo spisu OS BB sp.zn. 2Up/598/2018 a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

7. Kúpnu zmluvou uzavretou medzi žalobcom ako predávajúcim a žalovanou ako kupujúcou dňa 19.6.2014 odpredal žalobca žalovanej byt č. 5 nachádzajúci sa na 3. poschodí, vchod č. 34 polyfunkčného domu nachádzajúceho sa na Ulici J. K. v N. s príslušným podielom priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu. Kúpna cena bola dohodnutá v sume 46.000 eur s tým, že prvú časť kúpnej ceny vo výške 38.419,46 eur uhradí kupujúca z poskytnutého úveru, druhú časť kúpnej ceny vo výške 7.580,54 eur uhradí bezhotovostným prevodom na účet predávajúceho a to najneskôr v lehote do 1.7.2014.

8. Dňa 7.7.2014 žalovaná pred notárom podpísala listinu označenú ako Uznanie dlhu. V tomto uznaní dlhu je žalovaná označená ako dlžník, ktorý uznáva čo do dôvodu a výšky svoj dlh voči veriteľovi (žalobcovi v tomto konaní). Výška dlhu predstavuje 37.500 eur. Dôvodom vzniku dlhu je, že dlžná suma bola poskytnutá dlžníkovi v rokoch 2012 a 2013 vo viacerých čiastkach, v hotovosti a prevodom na účet, na podporu jeho podnikateľskej činnosti. Dlžník sa zaviazal uhradiť dlhu veriteľovi v pravidelných

mesačných splátkach vo výške 500 eur vždy do 20. dňa v mesiaci. Prvá splátka je splatná 20.5.2014. V prípade, ak sa dlžník omešká čo i len s jednou splátkou, stáva sa splatným celý dlh.

9. Dňa 7.7.2014 bola medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom uzavretá zmluva o pôžičke, predmetom ktorej bolo požičanie peňazí vo výške 37.500 eur. Pôžička sa mala poskytnúť v dvoch častiach. Prvá časť vo výške 15.650 eur bola podľa zmluvy poskytnutá dlžníkovi pred jej podpisom v hotovosti a dlžník svojím podpisom potvrdzuje prevzatie tejto sumy. Druhá časť vo výške 21.500 eur mala byť podľa zmluvy poskytnutá dlžníkovi prevodom na tam uvedený bankový účet. Zmluvné strany sa dohodli, že dlžník vráti veriteľovi požičanú sumu bezúročne, v pravidelných mesačných splátkach vo výške 500 eur vždy do 20. dňa v mesiaci. Prvá splátka je splatná 20.5.2014. V prípade, ak sa dlžník omešká čo i len s jednou splátkou, stáva sa splatným celý dlh. V prípade, ak to finančná situácia dlžníka dovoľí, bude dlh splácať aj vo vyšších čiastkach, ako je dohodnutá pravidelná mesačná splátka 500 eur. Ako dodatok je v zmluve uvedené, že dlžná suma bola poskytnutá dlžníkovi v rokoch 2012 a 2013 vo viacerých čiastkach v hotovosti a prevodom na účet na podporu jeho podnikateľskej činnosti ako je to uvedené v „Uznaní dlhu“, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o pôžičke.

10. Výpisom z účtu bolo preukázané, že žalovaná platila žalobcovi dlžnú sumu v splátkach od 300 až po 1.000 eur.

11. Z výpisu zo spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Up/598/2018 vyplýva, že žalobca sa titulom uznania dlhu zo zmluvy o pôžičke domáhal od žalovanej zaplata 10.200 eur a titulom nezaplata druhej časti kúpnej ceny dohodnutej v kúpnej zmluve z 19.6.2014 zaplata 7.580,54 eur, t.j. spolu 17.780,54 eur s príslušenstvom. Žalovaná svoj záväzok sčasti uhradila, a to v sume 2 x 300 eur, preto žalobca opravil návrh na vydanie platobného rozkazu v časti dlžnej sumy na 17.180,54 eur s príslušenstvom. Okresný súd Banská Bystrica vydal vo veci platobný rozkaz, proti ktorému podala žalovaná odpor, v ktorom poukazovala na to, že nárok z kúpnej zmluvy tvorí samostatnú pohľadávku so samostatným právnym režimom a vzniesla námietku premlčania. K nároku zo zmluvy o pôžičke a uznania dlhu uviedla, že z týchto titulov uhradila žalobcovi sumu 28.800 eur. Má však za to, že účel zmluvy o pôžičke naplnený vôbec nebol, aspoň v časti poskytnutia sumy 21.850, ktorá jej mala byť poskytnutá prevodom na bankový účet. Konanie bolo zastavené z dôvodu, že žalobca po podanom odpore proti platobnému rozkazu nepodal návrh na pokračovanie v konaní na príslušnom súde.

12. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu výzvou zo 16.3.2020 vyzval žalovanú na úhradu zostatku dlhu s poukazom na to, že posledná splátka bola uhradená 23.11.2018 a v zmysle uznania dlhu sa stal splatným celý dlh, vyčíslený sumou 16.280,54 eur. Zároveň bola žalovaná vyzvaná aj na úhradu úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od 21.12.2018 do zaplata.

13. Žalobca na pojednávaní 20.5.2022 uviedol, že od začiatku vzťahu so žalovanou, s ktorou sa zoznámil v auguste 2008, jej pomáhal s podnikaním poskytovaním pôžičiek na podporu jej podnikateľskej činnosti. Peniaze jej požičiaval bezúročne. Žalovaná niektoré pôžičky vrátila, iné nie. Kúpil v N. byt, do ktorého sa nasťahovala aj žalovaná so synom. Postupom času sa spolužitie zhoršovalo. V roku 2014 sa rozišli. Žalovaná prejavila záujem o jeho byt a žalobca byt žalovanej predal za cenu, ktorú si sama určila a ktorá bola podľa neho podhodnotená. Zmluvu o pôžičke si stiahol z internetu, všetky jej ustanovenia neprekontroloval a predložil ju žalovanej na podpis. Ustanovenie zmluvy o pôžičke, podľa ktorého suma 21.850 eur bude poskytnutá prevodom na účet, nezodpovedá realite. Na otázku právneho zástupcu žalovanej uviedol, že ani suma 15.650 eur nebola žalovanej odovzdaná pred podpisom zmluvy o pôžičke v hotovosti. Žalovanej poskytol peniaze v hotovosti, rôznymi platbami cez platobnú kartu a podobne. Išlo najmä o úhradu za nákup tovaru v rámci jej podnikateľskej činnosti. Pôžičiek poskytol žalovanej viacero. Žalovaná mu splácala formou splátok aj druhú časť kúpnej ceny za predaj bytu (7.580,54 eur), pričom pri úhrade splátok nikdy neuviedla, aký dlh nimi spláca. Mal za to, že žalovaná splátkami spláca aj záväzok zo zmluvy o pôžičke, aj kúpnu cenu bytu. Potvrdil, že pri uznaní dlhu išlo o uznanie dlhu zo zmluvy o pôžičke. K nezrovnalosti v uznaní dlhu, ktoré bolo podpísané 7.7.2014, pričom sa v ňom uvádza splatnosť prvej splátky 20.5.2014 uviedol, že žalovaná mala listinu (uznanie dlhu) u seba dlhšiu dobu a podpísať ho bola ochotná až potom, keď jej predal byt.

14. Žalovaná na pojednávaní dňa 20.5.2022 uviedla, že žalobca jej s podnikaním pomáhal. Dôverovala mu, a preto si nevedela denník o tom, akú sumu mu z požičaných peňazí vrátila. Vzťahy medzi nimi sa postupne zhoršovali. Potom, ako mu oznámila, že s ním už nechce žiť, prišiel za ňou do izby, v ktorej bola so synom, s výzvou na podpis zmlúv. Uviedol, že keď nepodpíše, skončí so synom pod mostom a

ukázal na dvere. Pod jeho vplyvom išli spolu na matriku. Viackrát mu povedala, že takú vysokú sumu si nepožičala. Sumu 28.800 eur mu zaplatila, aby mala od žalobcu pokoj. Stále jej vypisoval a žiadal peniaze. Dlhú časť kúpnej ceny uhrádzala v splátkach, aj ju celú splatila.

15. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou vznikol záväzkovo právny vzťah, na základe ktorého žalovaná čiastočnými plneniami plnila svoj dlh veriteľovi. Otázkou v ohľadnom spore je výška istiny. Zotrval na tvrdení, že medzi žalobcom a žalovanou bola dojednaná výška istiny tak ako bolo uvedené v žalobe a teda vyplývajúca z údajov z uznania dlhu a zmluvy o pôžičke vo výške 37.500 eur + doplatok za kúpnu cenu vo výške 7.580,54 eur. Vzhľadom k tomu, že svojimi čiastočnými plneniami zo strany žalovanej došlo k úhrade celkovej sumy 28.800 eur, čo v danom spore vôbec nebolo sporné, žalobca trvá na tom, že výška pohľadávky ktorú eviduje voči žalovanej je vo výške 16.280,54 eur. Pokiaľ sa jedná o právne tituly zmluvy o pôžičke a uznania dlhu, poukázal na to, že tak žalobca ako i žalovaná majú za to, že tieto tituly sú po právnej stránke správne, pretože sa správali podľa nich obaja. Zároveň žalovaná plnila i nad rámec jej umorovanej istiny pravidelnými mesačnými splátkami a to v podstate po vyše 1 roka platila mesačné splátky nad rámec jej uznanej istiny. V danom konaní nedošlo k preukázaniu skutočnosti, že by medzi žalobcom a žalovanou mala existovať nejaká iná dohoda, či už o pôžičke alebo teda záväzkovo právneho vzťahu, na základe čoho by žalovaná mala poskytovať žalobcovi finančné plnenie. Žalovaná svojim správaním potvrdila vzťah založený zmluvou o pôžičke a uznaní dlhu, keďže tento plnila. Zo strany žalovanej nedošlo k vyčísleniu istiny, ktorú by ona považovala za istinu, ktorá mala vyplývať zo záväzkovo-právneho vzťahu medzi ňou a žalovanou. Vychádzala len z vykonaného dokazovania. Dnes teda nie je zrejmé, že z akého titulu vyplácala viacej peňazí, pokiaľ teda tvrdí, že zaplatila o 5.569,46 eur viacej. Pokiaľ by to tak bolo, tak by si zrejme uplatnila návrhom na vydanie bezdôvodného obohatenia túto sumu späť. Avšak platiť prestala. Nárok žalobcu považuje za dôvodný a navrhol, aby súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a zaviazal žalovanú k náhrade trov konania.

16. Právny zástupca žalovanej na pojednávaní uviedol, že sa celom rozsahu pridržiava svojich podaní v tejto veci. Vykonaným dokazovaním bolo podľa neho jednoznačne preukázané, že žalobca odvodňuje svoje právo predovšetkým o zmluvy o poskytnutej pôžičke zo dňa 07.07.2014 a takisto z dokumentu uznania dlhu z toho istého dňa, toho istého času. Tak ako žalobca sám povedal, je jednoznačné, že zmluva o pôžičke, ktorá bola uzatvorená podľa § 657 OZ, žiadnym spôsobom naplnená nebola. Žalobca neposkytol žalovanej ani 15.650 eur v hotovosti a takisto ani sumu 21.850 eur prevodom na jej účet. Zmluva o pôžičke, resp. požičanie peňazí je reálnym právnym úkonom a jedine vtedy môže vzniknúť jeho platnosť, ak sa naozaj predmet pôžičky skutočne aj k vypožičavateľovi dostane, čo v tomto prípade jednoznačne z výpovede žalobcu vyplýva, že tomuto tak nebolo. To znamená, že celá zmluva o pôžičke je neplatná, i keď teda on ju považuje za platne uzavretú. K tomu nadväzuje dokument uznanie dlhu. Žalobca sa vyjadril jednoznačne, že ku dňu 07.07.2014 mal údajne medzi nimi existovať nejaký dlh vo výške 37.500 eur avšak tento žiadnym relevantným právnym spôsobom preukázaný v tomto konaní nebol. Neboli doložené žiadne doklady, boli tu len tvrdenia z jednej a z druhej strany, že teda nejaké platby medzi nimi prechádzali, nejakým spôsobom dochádzalo k ich vyrovnaniu. Poukázal na to, že nemá žiadnu logiku, že ak by mu žalovaná do času uznania dlhu nezaplatila aj dlžnú časť kúpnej ceny, nezabezpečil by si aj jej zapltenie prostredníctvom uznania dlhu (keďže uznanie dlhu bolo spísané 7.7.2014 a dlžná časť kúpnej ceny mala byť zapltená do 1.7.2014). Pre prípad, ak by sa preukázalo, že druhú časť kúpnej ceny nezaplatila, vzniesol hmotnoprávnu námietku podľa § 152 CSP, teda námietku premlčania. Keďže podľa jeho názoru žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, žiadne reálne dôkazy neprodukoval, navrhol žalobu v celosti zamietnuť a v prípade úspechu uplatnil náhradu trov konania.

17. Podľa § 657 OZ, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

18. Podľa § 558 OZ, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

19. Podľa § 588 OZ, z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu.

20. Žalobca sa podanou žalobou domáha zaplattenia sumy 16.280,54 eur titulom 2 samostatných pohľadávok. Jednou je pohľadávka, ktorá mu vznikla na základe kúpnej zmluvy, podľa ktorej mu mala žalovaná zaplatiť druhú časť kúpnej ceny vo výške 7.580,54 eur do 1.7.2014. Druhou je pohľadávka, ktorá mu vznikla titulom uznania dlhu zo zmluvy o pôžičke v sume 37.500 eur.

21. Žaloba uzavrel so žalovanou kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol predaj bytu č. 5 nachádzajúceho sa na 3. poschodí, vchode č. 34 polyfunkčného domu nachádzajúceho sa na Ulici J. K. v N.. Prvú časť kúpnej ceny v sume 38.419,46 eur žalovaná žalobcovi uhradila. Sporným bolo v tejto časti zaplattenie druhej časti kúpnej ceny 7.580,54 eur. Žalovaná tvrdila, že túto časť kúpnej ceny žalobcovi uhradila a to jednotlivými splátkami, ktoré žalobcovi platila až do celkovej sumy 28.800 eur. Žalobca na pojednávaní vo veci potvrdil, že dlžnú časť kúpnej ceny za predaj bytu mu žalovaná splácala formou splátok, pričom však nikdy neuviedla, aký dlh nimi spláca. Sám však považoval platenie jednotlivých splátok aj za splácanie dlhu vzniknutého z kúpnej zmluvy, pričom neuviedol, aká jeho časť zostala nezaplattená, čím nesplnil povinnosť tvrdiť. Keďže súčet jednotlivých splátok zaplattených žalovanou predstavuje 28.800 eur, považuje súd žalobu v tejto časti za nedôvodnú. Aj v prípade, že by súd vyhodnotil, že zaplattenie dlžnej časti kúpnej ceny nebolo žalovanou preukázané, nebolo by možné žalobe v tejto časti vyhovieť pre vznesenú námietku premlčania žalovanou. Podľa § 101 OZ premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Podľa kúpnej zmluvy mala byť druhá časť kúpnej zmluvy zaplattená do 1.7.2014. Nasledujúcim dňom začala žalobcovi plynúť 3 ročná lehota na uplatnenie si práva na zaplattenie dlžnej sumy. Táto uplynula 2.7.2017. Žaloba bola podaná na súde 17.3.2020. Skutočnosť, že ohľadom platenia dlžnej časti kúpnej ceny došlo medzi sporovými strany k dohode o splátkach s určením výšky jednotlivých splátok a termínom splatnosti, nebola žiadnym spôsobom preukázaná, existencia konkrétnej dohody o splátkach nebola ani tvrdená.

22. Žalobca sa podanou žalobou domáhal aj zaplattenia neuhradenej časti dlhu, ktorý žalovaná písomne uznala dňa 7.7.2014. V priebehu konania sa stalo nesporným, že uznanie dlhu je uznaním dlhu zo zmluvy o pôžičke.

Uznanie dlhu je v zmysle ustanovenia § 558 OZ jednostranným právnym úkonom dlžníka adresovaným veriteľovi v predpísanej písomnej forme. Zakladá vyvrátenú právnu domnienku, že dlh v čase uznania trval. Vzhľadom na vyvrátenosť domnienky má dlžník naďalej možnosť preukázať, že záväzok nevznikol, prípadne, že v čase uznania netrval. Dôkazné bremeno o tejto skutočnosti v dôsledku uznania dlhu prechádza na dlžníka. Tým sa posilňuje procesné postavenie veriteľa, lebo nemusí dokazovať vznik a výšku dlhu, ani jeho trvanie v čase, keď k uznaniu došlo. Uznanie dlhu je samostatným zabezpečovacím prostriedkom už existujúceho dlhu. Žalovaný má však naďalej možnosť namietat nielen platnosť uznania dlhu, ale aj to, že záväzok v čase uznania neexistoval. Túto skutočnosť aj žalovaná namietala, keď tvrdila, že dlh zo zmluvy o pôžičke neexistuje, pretože jej žalobca (veriteľ) nikdy nepoukázal na účet peňažné prostriedky v sume 21.850 eur, ako sa uvádza v zmluve o pôžičke. Žalobca na pojednávaní potvrdil, že žalovanej tieto prostriedky na účet nikdy nevyplatil, rovnako tak peňažné prostriedky vo výške 15.650 eur neboli žalovanej vyplatené tak, ako sa uvádza v zmluve o pôžičke, ale boli jej poskytnuté v nekonkretizovaných sumách v bližšie nekonkretizovanom období ich spolužitia. Zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom, čo znamená, že až odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi dochádza k právnemu vzťahu z pôžičky. Teda nielen jednoduchou zmluvnou dohodou, ale aj odovzdaním požičanej sumy vzniká dlžníkovi záväzok vrátiť veriteľovi to, čo mu bolo požičané, a tomu zodpovedajúce právo veriteľa požadovať vrátenie pôžičky. Sporové strany v danom spore zhodne tvrdili, že k vyplateniu peňažných prostriedkov podľa zmluvy o pôžičke nedošlo. Preto záväzok žalovanej z tejto zmluvy o pôžičke nevznikol. S tým priamo súvisí aj záväzok žalovanej vyplývajúci z uznania dlhu. Ako už bolo vyššie uvedené, domnienka existencie dlhu pri jeho uznaní je vyvrátená dôkazom opaku. V danom konaní vyšlo najavo, že zmluva o pôžičke je absolútne neplatným právnym úkonom. Z neplatného právneho úkonu nevznikajú jeho účastníkom záväzky z neho vyplývajúce. Záväzok žalovanej zo zmluvy o pôžičke nevznikol, a preto ho nemohla ani platne uznať.

23. Skutočnosť, že žalobca požičiaval žalovanej peňažné prostriedky na podporu jej podnikateľskej činnosti súd považuje za nespornú. Žalovaná namietala výšku požičanej sumy s tvrdením, že celú požičanú sumu už žalobcovi vrátila úhradou splátok v celkovej sume 28.800 eur.

24. Jedným z najvýznamnejších štádií civilného sporového konania je dokazovanie. Prostredníctvom dokazovania súd zisťuje, či skutkový stav prezentovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu zodpovedá

alebo nezodpovedá skutočnosti. Predmetom dokazovania je teda skutok (fakty, objektívna realita) tvrdený stranami sporu, ktorý má význam pre rozhodnutie o merite sporu. S bremenom tvrdenia je preto neodmysliteľne späté dôkazné bremeno. V súvislosti s dokazovaním vyvstáva otázka, kto a čo je povinný v súkromnoprávnom spore preukazovať, pričom s touto otázkou nevyhnutne súvisí aj tzv. negatívna dôkazná teória. Žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, resp. právom chránený záujem. Žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Z toho vyplýva, že v spore nedokazuje iba žalobca, ale v závislosti od procesnej situácie môže dochádzať k presunu bremena tvrdenia a dôkazného bremena na žalovaného. Z pravidla, že každý preukazuje iba svoje vlastné skutkové tvrdenia, existuje výnimka vychádzajúca zo skutočnosti, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti (negatívnu skutočnosť - niečo, čo sa nestalo, čo neexistuje). Žalovaná v danom spore nemôže preukazovať, že jej neboli poskytnuté peňažné prostriedky zo zmluvy o pôžičke, z ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok v tomto konaní. Povinnosť preukázať vyplatenie peňažnej sumy má žalobca, ktorý však sám na pojednávaní uviedol, že peniaze žalovanej na základe súdu predloženej zmluvy o pôžičke neodovzdal. Tvrdil, že ich odovzdal v období predchádzajúcom uzavretiu zmluvy o pôžičke, počas ktorého jej pomáhal s podnikaním. Žiadny dôkaz o tvrdenom nepredložil.

Tu súd zdôrazňuje, že predmetom tohto konania bolo zaplatenie dlhu, ktorý mal vzniknúť na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 7.7.2014 a následného uznania dlhu.

25. Vzhľadom na uvedené súd žalobu v celom rozsahu zamietol ako neopodstatnenú.

26. O trovách konania sporových strán rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V predmetnej veci bola žalovaná v celom rozsahu úspešná, preto jej súd priznal plnú náhradu trov konania voči žalobcovi, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie musí obsahovať okrem všeobecných náležitostí (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, spisovú značku, čo sa ním sleduje a podpis), označenie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie môže byť odôvodnené len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1,2 CSP.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa ustanovení o výkone rozhodnutia Civilného sporového poriadku a Exekučného poriadku